

[Aagaard]

Altså en varm anbefaling fra Det Konservative Folkeparti til dette lovforslags videre behandling.

Mejdahl (V):

Den lovændring, der refereres til i bemærkningerne til dette lovforslag, blev vedtaget i Folketinget den 19. december 1991 med stemmer fra den daværende regering, Fremskridtspartiet, Det Radikale Venstre, CD og Kristeligt Folkeparti. Det var en god lov med et rigtigt sigte; men den var desværre ikke god nok. Det har nemlig vist sig, at det ikke har været økonomisk muligt for udlejere i større omfang at omdanne de tomme erhvervsjendomme til beboelseslejligheder, og det er en skam.

I Venstre ser vi gerne den ressource udnyttet, som de alt for mange tomme erhvervsjendomme udgør. Ofte er det erhvervsjendomme, som er særdeles velbeliggende til boligformål. Vi håber, at vi med lovforslagets finansieringsmodel kan gøre det mere attraktivt at udnytte de tomme erhvervsjendomme til beboelse.

Når boligministeren så gør opmærksom på den private byfornyelse, vil jeg sige, at dette lovforslag jo ikke er fremsat, fordi vi var uvidende om denne, men fordi vi er af den opfattelse, at den er betydelig mere bureaukratisk end dette forslag. Og hvis sigtet kunne være om ikke det samme så i hvert fald noget af det samme, så var dette her måske en lettere måde at gøre det på. Det vil jeg godt have boligministerens kommentar til, når boligministeren engang kommer herop og kommenterer debatten.

Vi vil derfor sammen med Det Konservative Folkeparti bede om, at Folketingets partier støtter lovforslaget.

Pelle Voigt (SF):

Både dele af loven om privat byfornyelse – som vi tit har lejlighed til at diskutere her i Folketinget og lave lidt om på, uden at den store effekt viser sig – og det forslag, vi har at gøre med her, udspringer jo sammen med en række andre initiativer af en forståelig frustration hos en masse mennesker over, at glimrende bygninger rundt omkring står tomme som erhvervslejemål, mens der kunne indrettes boliger og der synes at være en stadig større efterspørgsel på boliger også i disse områder.

Men det problem, man jo støder ind i, og det problem, som man også er stødt ind i med loven om privat byfornyelse – hvorfor man har måttet supplere denne lov med et tilskudselement, uden at det har haft nogen voldsom effekt, så vidt jeg kan se – er jo, at disse udlejningsejendomme til erhvervsformål i forvejen ligger på et meget, meget højt omkostnings- og huslejeniveau, og at ombygninger oven i dette høje husleje- og omkostningsniveau næsten pr. automatik fører til huslejer, der gør disse boliger meget, meget lidt attraktive i forhold til de alternativer, som folk, der ville have råd til at bo i den slags boliger, kunne forestille sig. Lidt populært sagt: Hvem vil bo i en gammel erhvervsjendom, f.eks. en gammel kontorejendom på Østerbro – uanset hvor smukt indrettet den er – hvis man kan få en villa på Strandvejen med en lille park for de samme penge?

Det er her, vanskeligheden ligger, og jeg synes, man skal overveje elementerne i dette forslag meget omhyggeligt. Jeg føler mig ikke overbevist om – og jeg kan heller ikke se det i dette forslag – at det, som der lægges op til, fører til en lavere begyndelsehusleje eller i det hele taget til et lavere huslejeniveau, altså at man får taget fat på at løse de egentlige problemer. Det vil vi meget gerne se dokumenteret i Boligudvalget, når forslaget skal drøftes dér.

Men jeg synes på basis af de erfaringer, vi har, også med loven om privat byfornyelse, at man måske skulle give sig til at overveje, hvorledes det er muligt for en række ejere af tomme erhvervslejemål at lade disse erhvervslejemål stå tomme år efter år efter år. Hvem er det egentlig, der finansierer disse mange, mange tusinde tomme kvadratmeter? I hvilken udstrækning er det det offentlige, der gør det, og lovgivningen, der i virkeligheden skaber en situation, hvor det kan betale sig at lade disse kvadratmeter stå tomme frem for at udnytte dem til et eller andet?

Det, jeg med andre ord synes det er værd at gøre opmærksom på i denne diskussion, er, at vi måske står over for et problem, der er så betydeligt, at ikke alene guleroden i form af omprioriteringsordninger, i form af bedre lånevilkår og i form af små tilskud kan tages i anvendelse, men at vi måske også skulle se på, om det i det lange løb er rimeligt at gøre det økonomisk muligt for ejerne af disse erhvervslejemål – der ofte er store institutionelle investorer – at lade dem stå tomme år efter år efter år.